

*Åsa
Hellberg*

ESPAÑA
POR FAVOR

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning
Aldrig ensam (2023)
Inte utan min syster (2022)
Nya tider på Flanagans (2021)
Sommar med Sonja och Susanne (2020)
Kvinnorna på Flanagans (2020)
Välkommen till Flanagans (2019)
Sexstrejken (ungdomsroman, 2019)
Sonja och Rebecka (2019)
Sonja och Maggan (2019)
Laholmsflickan (2018)
Ett oväntat besök (2018)
Sonjas andra chans (2017)
Gloria (2016)
Toscana tur och retur (2015)
En liten värld (2014)
Sonjas hemlighet (2012)
Sonjas sista vilja (2012)
Casanovas kvinna (2009)

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Åsa Hellberg 2024
Omslagsillustration: Annika Huett
Tryckt 2024 hos ScandBook, EU
ISBN 978-91-37-50705-7

Kapitel 1

Mia

En rätt pissig eftermiddag

”Lars Mossberg, nu kommer du fram.”

Brädan hennes make låg på under Cadillacen rörde sig inte. Mia var så arg att hon fick hjärtflimmer. Det var i alla fall så det kändes. Pulsen slog helt okontrollerat.

”Din förbannade ... *rövhatt*, kom fram sa jag.” Vanligtvis kallade hon inte någon enda människa för något dylikt, men nu var situationen en annan.

Bara nedre delen av benen stack ut. Hon slängde en blick på tandsågen som hängde prydligt bland verktygen på väggen. Borde hon kapa hans fötter? Det skulle nog få honom att reagera. Hon kunde också sätta näsan i vädret och lämna honom. Vara stolt, som det tydligen var så viktigt att vara. Men av någon anledning kändes sågandet just nu som det bättre alternativet. Hon såg framför sig hur blodet skulle skvätta ned hela hans sjukligt välstädade verkstad.

”Jag vet vad du har gjort.”

Inte ett pip kom från honom där han låg under bilen.

”Jag vet vem hon är”, sa Mia, högre nu. ”Det är hon den

där blonda, unga, som precis har flyttat hit. Fy fan för dig, Lars. Du är sextio år, och har redan potensproblem. Det tar dig femton minuter att kissa och du är uppe fem gånger per natt, tror du din nya flamma kommer stå ut med det i längden? Tänk tio år framåt, hur lång tid kommer du att tillbringa på toaletten då?” Hon kunde nästan inte andas, så vansinnigt arg var hon.

Vanligtvis var hennes make rätt så pigg på att gräla, eller i alla fall på att försonas, men nu höll han tyst minsann. Det var för att han visste. Hon hade sett dem, och han kunde inte neka till det hon påstod.

Jävla ynkrygg. Hon var inte ett dugg svartsjuk, hon var bara förbannad. Tidigare prassel hade han i alla fall haft vett nog att hålla borta från byn men den här gången hade han gjort bort sig här hemma och det var mycket värre. Då gjorde han bort henne också och det sved rejält. Blotta tanken på att alla skulle skvallra om henne, säga att hon hade misslyckats...

”Stå *förihelvete* för det du har gjort.”

Hon sparkade till rullbrädan Lars låg på och ut for maken på andra sidan bilen, likblek och stendöd.

Kapitel 2

Mia

Six feet under

De tre kvinnorna stirrade ned i det stora hålet som grävts upp på kyrkogården. På botten gnydde Loppan. Han hade aldrig sett räddare ut.

”Så går det när man inte lyssnar på sin matte”, ropade Mia till honom. Hon hade god lust att lämna honom där för att lära honom en läxa. Men så mötte deras blickar och då blev hon genast orolig. ”Lilla gubben, vi ska få upp dig på något sätt. Det är bara det att ingen av oss kan klättra ned dit och hämta dig. Du måste kanske stanna där en liten stund.”

Stora delar av gräsmattan runt graven började bli grön igen efter vinterns dvala och Mia såg framför sig hur gräset skulle plattas till av alla skor nästa vecka när Lars kista skulle sänkas ned. Innan dess var det nödvändigt att få upp Loppan, tänkte hon. Att bli begravd tillsammans med Lars var inte att tänka på. Inte för någon av dem.

Lotta, den mest företagsamma av de tre vännerna som stod vid graven, tillika ägare av Fjällfors begravningsbyrå, tog upp

telefonen ur väskan samtidigt som hon fortsatte att titta ned på Loppa.

”Nu bajsar han i graven”, sa hon lugnt medan hon skrol-lade. ”Lars kista kommer att landa rakt på baj... Ja, hej, det är Lotta från begravningsby... Jo, tack, bara bra. Hur är det själv? Ja, vädret är ju underbart, visst är det. Semestern? Jo då, några veckor ska jag väl kunna ta. Du då?”

Mia stirrade ilsket på henne för att hon skulle sluta prata. Det här var faran med att låta Lotta ta befälet, för inte bara var hon företagsam, hon var också ute efter fem stjärnor i alla kundundersökningar, vilket gjorde henne oerhört trevlig. Olidligt trevlig. Men ville man få något gjort, var det henne man behövde. Lotta var en klippa i alla situationer, hade alltid läget under kontroll. Nu nickade hon så att den perfekta pagen svängde över Michael Kors-kappans axelparti.

Mia hostade till och pekade på sin hund som krafsade runt i jorden i ett försök att gömma det han just åstadkommit i botten på hussens grav.

”Förlåt”, sa Lotta i telefonen, ”men tror du att någon från förvaltningen kan hjälpa oss? Vi står vid Lars Mossbergs kommande grav och... Ja, just det, precis, kistbegravningen. Jo, det är ovanligt nu för tiden, det håller jag med dig om. När? Onsdag om en vecka. Ja, det blir nog en hel del människor, du kände väl också Lars? Det gjorde de flesta. Absolut, välkommen, jag ska sätta upp dig listan... Ja, det räcker, vi har flera smörgåstårter.” Sedan såg hon uppenbarligen Mias blick. ”I alla fall. Nu står vi här och änkans hund råkade ramla ned i graven, så vi behöver hjälp med att få upp honom. Vilken ras det är?” Lotta tittade uppfordrande på Mia.

”Blandras.”

”En blandras, säger hon här. Nej, den är liten och nätt. Finns det någon stege vi kan låna kanske vi kan klara av det själva... Jaså, ja, men vad bra, då väntar vi in Sune. Tack ska du ha. Ja, vi ses nästa onsdag. Ja, det ska jag göra. Hej med

dig.” Hon la ned telefonen i fickan. ”Då var det fixat. Sune kommer och hjälper oss.”

”Hörde du det?” ropade Mia ned i hålet. ”Sune kommer.” Hon grävde i fickan och fick upp en bit hundgodis. ”Här”, sa hon och slängde ned det i graven. Det var så lerigt på botten att godisbiten sjönk innan Loppan hann fånga den. ”Förlåt”, sa Mia och ställde sig bredvid Noora, som hittills bara varit med som stöd. Medan Lottas sprakande energi kändes på mils avstånd, var Nooras lugn lika påtagligt det. Nu la Mia huvudet mot väninnans mjuka axel. Hon pekade på högen av jord, gräs och grus. Allt det som skulle slängas över Lars nästa onsdag.

”Gjorde jag fel som ordnade en kistbegravning?” sa hon lågt. ”Är du säker på att han inte kommer känna någonting alls?” Noora trodde på livet efter döden och Mia behövde höra från henne att det var okej att sänka ned Lars i mörkret.

”Men snälla Mia, han är ju död”, svarade Lotta från sin position längre bort. Hon rynkade frågande pannan, som om Mia, utöver sin man, också förlorat förståndet.

Mia suckade. ”Men ändå. Hans ande, då? Är han mörkrädd? Varför frågade jag honom aldrig om det?”

”Vänta nu lite. Skulle Lars ande vara mörkrädd? Snälla Noora, säg något?”

”Ja, hans *ande*. Vad är det med det då?” invände Mia.

”Okej, om vi för ett ögonblick låtsas att andar finns, så inte fan *känner* de något? Och blir inte anden fri från kroppen när man dör? Tror du ens på andar?”

”Noora gör det”, sa Mia.

Lotta tänkte en cigarett och höll fram paketet till Mia och Noora, som båda ruskade på huvudet. Efter att ha dragit ett djupt bloss sa hon: ”Jag tycker att det är fint med kistbegravningar, det är få som ber om det nu för tiden.” Hon lutade huvudet bakåt och gjorde ett par perfekta rökringar.

”Men du som har hand om så många döda, vad tror du händer när man dör?” frågade Mia.

”Jag tror att man blir ett med naturen”, sa Lotta, vilket Mia innerst inne vetat att hon skulle svara.

”Nej, det finns mer”, sa Noora när hon väl öppnade munnen. Dagen till ära hade hon satt på sig sina mest färgglada kläder, en sorts långklänning i rött över vida knallrosa byxor. Det långa gråblonda håret var konstfullt uppsatt. Bredvid Noora såg Mia blek ut men det gjorde henne inget. Hon hade aldrig velat synas. Särskilt inte nu. ”Jag såg en vansinnigt intressant dokumentär på Netflix med den där unge blonde amerikanen, Tyler Henry”, fortsatte Noora. ”Ja, men alltså, vilken kille. Han får kontakt med döda hela tiden. Du måste titta på den.”

Mia, som inte visste vad hon skulle tro, skakade på huvudet. ”Men hur kan det vara möjligt? Kroppen är ju död. Hur kan något från en människa leva utanför kroppen?”

”Sjääälen”, sa Noora dramatiskt. ”Den som vi inte ser men som vi alla har.”

”Är det den som den där Tyler får kontakt med?”

Noora nickade allvarligt.

Lotta, som hade varit tyst ovanligt länge, stod uppenbarligen inte ut längre. ”Mia, gå inte på det där. Och skulle du verkligen vilja ha kontakt med Lars? Jag menar ...” Hon höjde på ett ögonbryn.

Hon behövde inte avsluta meningen, Mia visste ändå vad hon syftade på. Hade man varit vänner så länge som de tre varit, då var den ordlösa kommunikationen lika viktig som de fraser som faktiskt uttalades. Och Mia ville inte ha mer med Lars att göra, det ville hon faktiskt inte. Lotta hade helt rätt i det.

Sune vinkade till dem på håll och med en steg på axeln var han snart framme vid graven. Lätt som en plätt klättrade han ned och plockade upp Loppan som inte alls var sitt vanliga morska jag. Nu var han så ynklig att han kröp innanför Mias jacka när hon tog emot honom. Han hade inte ens gjort ett

försök att bita Sune. Vissa män dög för Loppan, men inte andra. Lars hade till exempel inte varit populär. Mia la ömt armarna om hunden under jackan. ”Du gjorde rätt när du bet Lars men inte Sune”, mumlade hon i hans päls.

När Lotta gjort ett stort nummer av Sunes insats – det han åstadkommit var tydligen helt *enastående* – tittade Mia skeptiskt mot graven och tog sedan några steg närmare den. ”Jag borde kanske ha bränt honom ändå?” suckade hon.

När hon vinglade till tog Noora och Lotta tag i varsin axel och drog henne bakåt.

”Gjort är gjort, hans kista kommer att sänkas ned här och vi är helt säkra på att han skulle blivit nöjd med det valet, eller hur, Noora?” Det var tydligt att Lotta förväntade sig medhåll.

”Åh ja, naturligtvis”, kvittrade Noora.

Hon var den lugnaste och vänligaste människa Mia kände, och det var precis vad hon behövde just nu. Att omge sig med människor som såg på världen med en blidare blick än vad hon själv gjorde. Noora trodde på änglar, Gud och spådomar, och var snällheten personifierad. Och hon trodde *inte* att alla män var otrogna svin.

De lämnade kyrkogården arm i arm med Mia och Loppan i mitten.

Lars var död.

Och inget skulle någonsin bli detsamma.

Kapitel 3

Mia

Adjö och goodbye

Jag är arg och ledsen på samma gång, tänkte Mia i kyrkan under begravningen. De dubbla känslorna var förvirrande, det hade varit enklare att hantera dem en i taget. Nu var hon arg för att Lars dött, och ledsen för att hon inte hunnit skilja sig. Om hon saknade honom visste hon inte ens. Hon trodde inte det, inte efter vad han hade gjort, men det fick väl framtiden utvisa.

”Ska du inte vara hemma ett tag?” frågade kollegorna när hon var tillbaka på jobbet redan veckan efter dödsfallet, men hon mådde bäst om hon fick vara bland de gamla på Hemmet. De hade själva förlorat anhöriga och gjorde liksom inte så mycket väsen av det hela. I deras ålder förstod man att det var något som alla människor någon gång var tvungna att gå igenom. Det var arbetskamraterna som uppträdde annorlunda mot henne. Som om hon inte var sig själv längre, som om hon inte längre gick att umgås med.

Mia tillbringade mest tid med *Tysta Dolores*. Hon kallades så för att hon inte pratade. Överhuvudtaget. Men för Mia

spelade inte det någon roll. Hon tyckte om henne och hade alltid gjort, även som liten. Dolores var mamma till Carmen, som gått i Mias klass, och hade jobbat i barnbespisningen i skolan. När man tog för lite mat hade hon spänt blicken i en och sagt något argt på spanska samtidigt som ögonen glittrat. Man var lite rädd för Dolores men visste samtidigt att hon var snäll, och när Dolores kom till Hemmet, nedbruten av sorg efter att ha förlorat sin Peppe, tog Mia mer än gärna på sig att se till henne lite extra. Dolores skrev *Mia?* på sitt block så fort någon annan visade sig i dörröppningen, men om Mia kom utan hunden skrev Dolores *Loppan?* istället. Han var omtyckt och älskad av alla på Hemmet och verkade instinktivt förstå vilka som behövde hans närhet för han la sig alltid nära den som inte mårde så bra just den dagen.

Mia och Loppan tog ut Dolores på promenader, vädrade hennes kläder och såg till att hon hade det bra. Egentligen var hon fullt kapabel att ta hand om sig själv, men stumheten och depressionen gjorde att hon behövde hjälp med det mesta. Det hela var så sorgligt. När Peppe, Dolores make, dog, var det som om hon gjorde det också. Över en natt tog orden slut. Den yviga Dolores, som inte varit i närheten av att behöva bo på ett hem, kom dit sex månader efter makens bortgång. Sjuttio år gammal verkade hon ha tappat all livslust. Nu hade det gått elva år utan att hon sagt ett ljud. Men hon var spänstig, hade perfekt blodtryck och den enda diagnosen man kunnat ställa var att hon led av en djup depression.

Dolores hade utöver Carmen en son, Pedro, som bodde i byn, och syskonen besökte sin mamma varje vecka, men andra på Hemmet var desto ensammar. Deras barn hade lämnat Fjällfors för många år sedan och om de kom och hälsade på hade de sina halvvuxna, ointresserade barn med sig, som mest ägnade sig åt sina mobiler.

När begravningen var över och smörgåstårterna som Bage-

rian hade ordnat uppättna, stod Lotta och Noora på varsin sida om Mia medan den långa kön av sörjande betades av, en i taget. Hela fotbollslaget var där, de hade stått uppradade utanför kyrkan när kistan bars ut och nu ville de berätta för Lars änka hur mycket den döde hade betytt för dem. Och kören hade sjungit, fast den här gången utan Mia, Lotta och Noora. Medlemmarna turades om när det gällde begravningar, på en sådan här liten ort var man alltid släkt med, frånskild från eller hade legat med den som dött.

Bosse, som arbetat med Lars i väldigt många år, tog Mias händer i sina. Han såg ut som om han skulle börja gråta vilken sekund som helst. ”Jag är så ledsen, Mia.”

Hon lutade sig fram mot Bosses öra. ”Var inte det”, viskade hon, ”Lars var en *riktig* rövhatt.”

Vad gör femtioåttåringar som inte har familj? Tinder? Det lät måttligt upphetsande. Särskilt i en liten norrlandsort, där alla kände alla. Förslagen om hur Mia skulle bära sig åt för att gå vidare började långsamt trilla in. Man ville muntra upp henne nu när begravningen var över.

Fast en månad efter Lars begravning hade Mia inte kommit ett dugg längre med vare sig ilskan eller det ledsna. Varje morgon vaknade hon och slog några gånger på Lars kudde, innan hon ägnade sig åt dagens första gråtattack. Lagom till den första koppen kaffe hade snyftningarna ebbat ut, hon kunde sätta på sig mascara, fixa till håret i en tofs, dra på sig jeansen som efter Lars död plötsligt passade och ta cykeln till jobbet. När hon kom hem sminkade hon av sig, tog bort tofsen som efter en hel dag gjort hårbotten öm och gick en ny omgång med kudden som hon sedan snorade ned med sin ledsenhet innan hon somnade alldeles utmattad. Det var det enda hon gjorde. Hon tog vartenda extrapass som erbjöds, jobbet blev fristaden där hon fick tänka på annat. Till sist sa chefen: ”Den här helgen är du ledig.”

”Men, nej, åh, men hur, varför?” Hon fick nästan panik. Vad skulle hon göra om hon var ledig?

”För att du inte ens kan få ur dig en vettig mening. Gå hem, Mia, vi ses på måndag.”

Så Mia ringde Lotta och Noora, för ensam hemma ville hon inte vara, och nu satt de alla tre på Pizzerian och väntade på sin mat. De skulle bli lite fulla, och sedan gå hem till Noora och se *Mamma Mia* nummer ett och två. Mia hade hälsat stelt på de andra gästerna när hon kom, och hoppats att ingen av dem skulle vilja prata med henne.

De var inne på andra ölen och vad Mia skulle göra med resten av sitt liv, när Lotta sa: ”Sälj huset. Hur stora lån har du på det, inget eller? Sälj det, ta vinsten och dra till Spanien.”

Mia skrattade till. ”Vart? Costa del Sol? Bara för att du vill dit?” Att huset inte var hennes, att Lars hade testamenterat bort allt han ägde – det advokaten kallat Lars enskilda egendom – till fotbollsklubben orkade hon inte tänka på, än mindre berätta om för vännerna. Lotta skulle bli galen om hon fick veta att Mia hade struntat i allt sådant och litat på Lars. När Mia blev tvungen att flytta skulle hon berätta, inte innan dess.

”Noora och jag kommer ju att vara där hela augusti för att leta boenden, häng med oss, du har ju också semester då”, sa Lotta. ”Nu när du inte har Lars är vi din familj och vi vill ta hand om dig, eller hur, Noora?”

Båda var ensamstående med vuxna barn och hade pratat om att flytta till Spanien så snart det var möjligt, men Mia hade alltid tänkt på det som rena fantasier. Det var roligt att drömma om men inget man faktiskt genomförde. Lämna Fjällfors? Nä, det hade Mia ingen som helst lust med.

”Och vad ska jag göra där, hade du tänkt? Sola och bada? Det blir man väl också trött på till sist?” sa Mia.

”Alla vill väl till Spanien? Du har alltid varit med på vårt snack om det och sagt att om du skilde dig från Lars skulle

du följa med. Och nu när du är ensam är det ju bara att åka. Visst vill vi att Mia flyttar med oss?”

Lotta var så entusiastisk att hon glömde att sänka rösten. Medlidsamma blickar utbyttes och instämmande mummel hördes från de andra borden.

Att folk inte kunde sköta sig själva utan stirrade mot deras bord, fick ilskan att välla upp. Jävla Lars. Alltihop var hans fel.

”Gud ja, jag hade gärna bott i typ Torrevieja med er två”, sa Noora och det fick Mia att återvända till samtalet vid bordet. Från och med nu skulle hon ignorera de andra i restaurangen. Låt dem titta då, tänkte hon. De var väl nöjda över att inte själva vara drabbade. Den här gången.

”Jag skulle vilja ha en liten presentbutik”, fortsatte Noora, ”ett hål i väggen, där folk kan köpa helande stenar och tarotkort. Och så skulle jag kunna anställa en sierska, en som kan både spanska, engelska och svenska.” Ingen kunde se så drömsk ut som Noora och nu var det tydligt att hennes tankar flög iväg söderut. Blicken blev simmig, man riktigt såg Medelhavet – och hålet i väggen – speglas i hennes ögon. I samma ögonblick kom Pedro med deras mat.

”Vad skulle sierskan göra?” frågade Mia nyfiket och tog emot pizzan från Pedro, som hon inte sett sedan begravningen.

”Hur går det för dig, Mia?” frågade han med *vänlig* röst. Det var extremt irriterande. Hon hade faktiskt förväntat sig mer av honom. Pedros temperament var välkänt, eller snarare ökänt. Han skällde och ryade, och nåde den som inte skötte sig på Pizzerian. Men efter begravningen hade det blivit annat ljud i skällan, folk ändrade på sig. Sänkte rösten och blev ... gulliga. Och nu till och med Pedro.

”Jo. Ja, det är förfärligt sorgligt, jag vet inte hur jag ska klara mig utan Lars vid min sida.” Hon sa exakt samma sak till alla. För vad skulle hon annars säga?

På sätt och vis var det bra att hon hade sett sin makes vita gubbrumpa ovanpå den där hemska kvinnan, det gjorde

förlusten av honom... mindre kännbar. För hennes bedrövelse handlade egentligen inte om att hon hade förlorat Lars. Hon hade verkligen känt efter nu efter begravningen och det hon kommit fram till var att hon var ledsen för att hon hade accepterat hans beteende. Mia visste såklart varför. Det var hennes förbannade behov av trygghet. Fy fan vad mycket hon hade stått ut med bara för det. Hade hon varit en modigare människa skulle hon ha lämnat honom för tio år sedan. Men vad skulle hon göra nu, när hon snart var sextio? Hon var fortfarande en fegis som inte gillade förändring. Och förresten behövde man väl pengar för att kunna byta liv? Det sved att hon inte hade tänkt mer på framtiden, att hon och Lars inte hade pratat om den alls. Tillvaron hade rullat på precis som den gjort ända sedan de gifte sig. Lars hade haft koll på deras ekonomi och hon hade handlat mat och tvättat och städat. Rutiner som Mia älskat. Nu var allt hon vetat om och vant sig vid borta, och för henne var det solklart vad hon behövde göra: jobba så mycket hon bara kunde, för att vara ledig fick henne bara att grubbla.

”Vad menar du?” frågade Noora och drog tillbaka Mia till samtalet vid bordet. ”Vad en sierska skulle göra i min lilla butik?”

Mia nickade. ”Ja, precis.”

”Få kontakt med andevärlden, till exempel med Lars, så att du kan få svar på dina frågor.”

”Vilka frågor?”

”Varför han gjorde som han gjorde. Undrar inte du det?”

”Verkligen inte. Jag *vet* varför han var otrogen. För att han kunde.” Hon log mot Pedros storasyster Carmen, som kom med tre stora öl till.

”Hur går det för dig?” sa Carmen, med genuin medlidsamhet i rösten.

Hon var lik sin mamma Dolores, lika rättfram som hon varit innan hon blev tyst. Carmen hade precis som Noora

alltid varit övertygad om att det gick att prata med de döda, de hade suttit med *Anden i glaset* ett otal gånger under uppväxten. I ett litet samhälle spreds sådana saker snabbt och ibland hade de varit tio personer runt det där glaset. Till sist blev det obehagligt med alla konstiga meddelanden och då hade Mia slutat vara med. Hur Carmen såg på det där med andar numera visste inte Mia, hon hade egentligen inte hört henne nämna det sedan tonåren, fast ibland kunde hon säga ”jag ser det” och då menade hon att hon kände på sig saker. Och då det alltid handlade om något positivt gjorde det inte ett dugg att hon sa så.

”Jo tack, det är förfärligt sorgligt, jag vet inte hur jag ska klara mig utan Lars vid min sida”, sa Mia. Hon greppade sejdeln och drack tre stora klunkar.

”Säg till om jag kan göra något”, sa Carmen, och Mia visste att hon menade det.

”Tack.”

”Tänk om det fanns ett annat skäl till hans otrohet?” viskade Noora när Carmen gått vidare.

”Ge mig ett exempel.”

”Det kan jag inte.”

”Just det”, sa Mia, ”för det finns inte något vettigt skäl till otrohet. Det gör det aldrig. Är man missnöjd hemma får man väl prata om det. Inte gå till sängs med någon annan.”

”Men någon som kan spå dig om framtiden, då? Benno? Det kanske är dags nu?”

Noora var ”Benno” med Benno Blomqvist, som Mia visste allt om tack vare väninnan. Han kunde genom ”sin unika gåva” se in i framtiden, prata med änglar och demoner och sia om ens framtidsutsikter. Dessutom kunde han se vad som hade hänt i det förflutna, och förklara det man inte begrep själv. Noora var alltid uppfylld av sin *fantastiska* framtid när hon kom från ett besök hos Benno, och när det sedan visade sig att inget av det han sagt stämde och att det mesta blivit

ett enda elände, var det aldrig Bennos spådom det var fel på. Felet var enbart Nooras. Hon hade lyssnat på "sin inre röst" istället för på honom.

"Jag tror mer på att sälja huset", sa Lotta med munnen full av mat. Hon höll redan en ny slice i handen. Mia önskade att hon kände samma hunger, för om hon fortsatte så här skulle resten av kroppen snart vara lika sladdrig som hennes överarmar.

"Det skulle inte ens räcka till en kontantinsats", svarade Mia utan att gå närmare in på saken, "och vilken bank lånar ut pengar till någon som snart ska gå i pension? För det är väl så du tänker göra själv? Flytta efter att du har sålt begravningsfirman och gått i pension?" Istället för att äta mer, svepte hon resten av innehållet i sejdeln.

"Nä, jag ska jobba där. Det är därför jag vill flytta snart, när jag fortfarande är ung och har arbetslust."

"Vad ska du göra då?" frågade Mia.

"Begravningsplanering. Tänk vad många äldre svenskar som bor i Spanien, och som behöver någon som tar hand om det praktiska runt det där. De får leva livet fullt ut medan jag tar hand om det som kommer efteråt." Lotta såg nöjd ut och slickade av lite sås som landat på tummen.

Noora harklade sig och la ned besticken, inte ens pizza kunde hon äta med händerna. Väninnan var ordentlig av sig, på gränsen till prudentlig. "Vi kanske inte ska prata begravning nu när Mia precis har förlorat Lars", sa hon med låg röst.

"Skojar du med mig", frågade Lotta, "du har ju precis föreslagit att hon ska prata med hans ande?"

Noora såg förnärmat ut. "Det är väl en annan sak, det är ju typ ... positivt?"

Mia suckade tungt. "Ska ni verkligen flytta härifrån?" frågade hon. "Jag vill att mina bästa vänner ska bo kvar, vad ska jag göra utan er? Loppan och jag kommer att bli förskräckligt ensamma."

”Ja, vi ska flytta, eller hur, Noora?”

”Ja, det hoppas jag. Det är i alla fall min dröm”, instämde Noora. ”Jag ska träffa Benno nästa vecka, när han är i Luleå, och då ska jag fråga honom.”

”Fråga vad?”

”Om det är en bra dröm eller inte.”

”Fast det kan väl inte han bestämma?” invände Mia.

”Nej, men han kan ju säga om den kommer gå i uppfyllelse.”

”Du är inte lite knäpp, du”, sa Mia ömt, ”men jag älskar dig ändå. Och dig också”, sa hon till Lotta. ”Jag hoppas att ni stannar här i Fjällfors i all evighet.” Hon ville sträcka sig fram och ge sina vänner en kram, men råkade istället vispa till glaset som slog i golvet och gick i tusen bitar. Pedro skulle bli tokig när han såg vad hon ställt till med och hon hukade lite när han kom älgande med sopkvast och skurhink.

Men istället för att ge Mia en avhyvling, log han medkännande. Pedro *log*.

”Varför är du inte arg?” sa hon och gjorde en gest mot glasbitarna och ölen.

”Jag är väl aldrig arg?” Pedro ställde ned sopborsten och såg förvånat på henne.

”Du är vanligtvis argast i hela Fjällfors.”

”Är jag? Inte då. Lyft på benen.” Han sopade bort lite glas som landat under bordet, och tog sedan fram golvmoppen och svabbade rent. ”En ny öl kommer strax.” Han log igen, och då gick nästan Mias topplock.

Sedan hände något i baren, Pedro röt till som han brukade göra och då visste Mia att det var dags. Hon ställde sig upp, tittade på sina vänner och sa: ”Nu går vi hem.” Hon nickade mot Pedro som stod och viftade upprört med armarna. ”Titta på honom, det är bara mig han är snäll mot. Jag vill att folk ska bete sig som de brukar, men det gör de inte.”

”Vill du inte ha en öl till?” Noora såg ut att vilja byta samtalsämne.

”Nej, men du kan få bjuda på en grogg till filmen. Har du chips hemma?” Hon tittade snabbt på mobilen. ”Coop stänger om fem minuter.”

Att gå till Coop från Pizzerian tog exakt en minut, och inom fem var de hemma hos Noora som inte bara hade alla streamingtjänsterna utan också den största tv:n.

Mia skrattade högt åt Donna, Rosie och Tanya och deras galna upptåg när de satte på *Mamma Mia*. Det fanns vissa likheter mellan gänget i soffan i Fjällfors och de tre kvinnorna i Grekland. De var i alla fall lika goda vänner. ”Se så härligt de tre har det i värmen”, hojtade Lotta, som om hon trodde att en film skulle få Mia att vilja flytta till Spanien.

Men vad Mia behövde var att hitta en lägenhet i hyresfastigheten vid Pizzerian. Längre än så tänkte hon faktiskt inte flytta.

Kapitel 4

Lotta

Leve Spanien

Det är någonting med den här dagen, tänkte Lotta när hon satt på kontoret. Hade hon glömt något? Men en snabb blick i kalendern sa henne att det enda hon skulle göra idag var att prata med två familjer, och det var redan avklarat. Datumen för begravningarna var inbokade, kaffet efteråt också. Kanske var det för att resan söderut närmade sig som hon kände så här? För även om hon längtade efter förändring och visste att det skulle bli bra, var det också mycket hon behövde ta tag i.

Om mamma och pappa fått reda på att Lotta tänkte göra sig av med begravningsbyrån hon tagit över efter dem skulle de nog återvänt från de döda, men till skillnad från Noora trodde inte Lotta för ett ögonblick på att något hände efter döden. I så fall hade väl någon av alla de avlidna människor hon träffat på klagat så att hon hört det. Så hemska kläder som en del fick ha på sig så skulle i alla fall hon ha protesterat om hon kunnat.

Hennes enda barn och kärlek, Sebastian, var totalt ointresserad av verksamheten. Hans band var på turné mest hela tiden och kom han hem var det för att hon skulle tvätta hans